



MINISTERIET FOR
BØRN OG
UNDERVISNING

Børne- og Undervisningsudvalget
Christiansborg

Ministeriet for Børn og
Undervisning
Ministeren

Frederiksholms Kanal 21
1220 København K
Tlf. 3392 5000
Fax 3392 5547
www.uvm.dk

07-05-2012

I forbindelse med behandlingen af (L 129) Forslag til Lov om ændring af lov om folkeskolen (Godkendelse af specialundervisning i dagbehandlingstilbud og anbringelsessteder m.v.) har Børne- og Undervisningsudvalget i brev af 25. april 2012 stillet mig følgende spørgsmål:

Spørgsmål 1:

”Ministerens kommentar udbedes til henvendelse modtaget fra Landsforeningen af opholdssteder, botilbud og skolebehandlingstilbud i forbindelse med foretræde, jf. L 129 - bilag 4.”

Svar:

I brev af 23. april 2012 har Landsforeningen af Opholdssteder, Botilbud og Skolebehandlingstilbud foreslået

1. at interne skoler på anbringelsessteder skal have mulighed for at undervise hjemmeboende elever og elever fra andre anbringelsessteder, og
2. at en bopælskommune, der henviser et barn til et dagbehandlingstilbud i en anden kommune, skal have kompetencen til at træffe afgørelse om barnets skolegang i den anden kommune.

1. Interne skoler på anbringelsessteder skal have mulighed for at undervise hjemmeboende elever og elever fra andre anbringelsessteder

De gældende regler om henvisning af børn til specialundervisning i dagbehandlingstilbud og anbringelsessteder blev indsat i folkeskolelovens § 20, stk. 5, og § 22, stk. 5, ved lov nr. 412 af 26. juni 1998.

Det fremgår af forarbejderne til lov nr. 412 af 26. juni 1998 (lovforslag nr. L 14, Folketinget 1997-98 (2. samling)), at det kun er børn, der har så store vanskeligheder, at det i kortere eller længere tid vil være mest hensigtsmæssigt at undervise dem i deres anbringelsessted, der kan henvises til specialundervisning i anbringelsesstedet. Det samme gælder for børn, der er henvist til et dagbehandlingstilbud.

Landsforeningen af Opholdssteder, Botilbud og Skolebehandlingstilbud har henvist til den daværende undervisningsministers svar af den 29. maj 1998 på spørgsmål 13 til lovforslag nr. L 14. Det fremgår heraf, at lovforslaget ikke hindrer, at et anbringelsessted, der har indgået en overenskomst med en kommune om undervisningstilbuddet for de på stedet anbragte børn, tilsvarende kan etablere et dagbehandlingstilbud og derefter indgå en overenskomst med kommunen om undervisningen i dagbehandlingstilbuddet af hjemmeboende børn.

Som det fremgår den daværende undervisningsministers svar er der intet i de gældende regler til hinder for, at der på et anbringelsessted kan etableres et dagbehandlingstilbud.

Det er således muligt efter de gældende regler - der ikke ændres ved lovforslag nr. L 129 - at henvise børn til specialundervisning i et dagbehandlingstilbud, der er etableret på et anbringelsessted.

Det er hermed forudsat, at de pågældende børn af de sociale myndigheder af sociale grunde er blevet henvist til dagbehandlingstilbuddet.

For så vidt angår landsforeningens forslag om, at anbringelsessteder skal have mulighed for at undervise elever fra andre anbringelsessteder, skal jeg pege på, at det fremgår folkeskolelovens § 22, stk. 5, 2. pkt., at det kun er børn, der af de sociale myndigheder er anbragt på anbringelsesstedet, som kan modtage specialundervisning på anbringelsesstedet, jf. ordene i § 22, stk. 5, 2. pkt. "anbragt i anbringelsesstedet".

Der er i forarbejderne til lov nr. 412 af 26. juni 1998 henvist til, at undervisningen indgår som en integreret del af det samlede tilbud i anbringelsesstedet/institutionen.

Jeg kan henholde mig hertil.

2. En bopælskommune, der henviser et barn til et dagbehandlingstilbud i en anden kommune, skal have kompetencen til at træffe afgørelse om barnets skolegang i den anden kommune

I forbindelse med Folketingets behandling af lovforslag nr. L 14 (Folketinget 1997-98 (2. samling)) anmodede Folketingets Uddannelsesudvalg den daværende undervisningsminister om at kommentere høringssvarene fra Dansk Familieplejeforening, Socialpædagogernes Landsforbund og Landsforeningen af Opholdssteder, Botilbud og Skolebehandlingstilbud (spørgsmål 1).

Det fremgik blandt andet af høringssvarene, at bopælskommunen altid bør beslutte, om det pågældende barn skal henvises til specialundervisning i dagbehandlingstilbuddet eller anbringelsesstedet, selv om dagbehandlingstilbuddet eller anbringelsesstedet ligger i en anden kommune.

Den daværende undervisningsminister afgav den 24. april 1998 svar på spørgsmål 1, hvoraf der blandt andet fremgår følgende:

”Efter mit lovforslag er det barnets nye opholdskommune, d.v.s. den stedlige kommune, der træffer denne beslutning. Herved ligestiller lovforslaget disse børn med kommunens andre børn i henseende til opholdskommunens konkrete stillingtagen til, hvilket af de undervisningstilbud, som kommunen råder over, der vil være det bedste for den pågældende elev. En sådan beslutning kan næppe henlægges til en anden kommune, der almindeligvis ikke vil have et tilstrækkeligt indgående kendskab til opholdskommunens undervisningsmuligheder. Jeg henviser her i øvrigt til bemærkningerne til lovforslaget, hvori det forudsættes, at den anbringende kommune og undervisningstilbuddets stedlige kommune må indgå i et tæt samarbejde om at finde frem til det bedst egnede undervisningstilbud til et barn, der påtænkes anbragt i en anden kommune.”

Jeg kan i det hele henholde mig hertil.

Jeg skal i denne forbindelse gøre opmærksom på, at der med lovforslag nr. L 129 påtænkes fastsat regler om, at bopælskommunen (den anbringende kommune) altid skal inddrages i beslutningen om, hvilket undervisningstilbud barnet skal have. Der påtænkes også fastsat rammer for den faglige dialog mellem kommunerne med henblik på at fastlægge et relevant undervisningstilbud til barnet.

Med venlig hilsen

Christine Antorini